

DEREK PRINCE

A KÖZEL-KELET

===== MEGÉRTÉSÉNEK =====

KULCSA

*Izrael jövőjének
felfedezése
a bibliai próféciaokban*

THE KEY TO THE MIDDLE EAST

Previously published as *The Last Word on the Middle East* (1982), and *Promised Land* (2005). Updates for this new edition were approved by Derek Prince, with the exception of chronological updates since June 2002 and the “Why Visit Israel?” section, which were made by the editorial staff of Derek Prince Ministries.

ISBN 978-1782630470 DPM-UK (2014) Copyright © 2014 by Derek Prince Ministries–International. All rights reserved. Derek Prince Ministries–International, P.O. Box 19501, Charlotte, North Carolina, 28219-9501 U.S.A.

Hungarian translation is published by permission of Derek Prince Ministries – International. P.O.Box 19501, Charlotte, North Carolina, 28219–9501 USA. All rights reserved. Copyright © 2021 Derek Prince Ministries–International.

A fordítás és a kiadás a Derek Prince Ministries előzetes engedélyével történt. A könyv semmilyen része nem sokszorosítható, továbbítható, elektronikusan, vagy mechanikusan, ebbe beleértve a fénymásolást, szkennelést, vagy bármilyen adathordozón való tárolást – a Kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Tördelés, tipográfia, borító: Budai Zsolt

Olvasószerkesztés, korrektúra: Wintermantel Balázs, Budainé Róczy Erika, Szabó Attiláné

Kiadásért felel: Budainé Róczy Erika

Nyomdai munkák: Kapitális Nyomdaipari Kft., Debrecen

ISBN: 978-615-5856-16-7

All rights reserved – Minden jog fenntartva.

A Szerző a könyvben alapvetően a New King James Version (NKJV) idézeteit használja. A könyv magyarra fordítása során a bibliai idézeteket - a Szerzőhöz igazodva - az angol fordításból vettük át, fordítottuk magyarra (igazítva a Magyar Bibliatársulat revideált új fordítású Bibliájának (RÚF 2014) szövegéhez, mai helyesírással és nyelvezettel).

Amennyiben a Szerző más fordításokat is használt, pl. King James Version (KJV), New International Version (NIV), New American Standard Bible (NASB), New Living Translation (NLT) és ha az eredeti verzióban is jelölve volt, az aktuális idézetek, versek után rövidítve (NASB, KJV stb.) mi is jelöltük.

A szövegben, ill. a bibliaidézetekben a hangsúlyok dőlt betűvel jelölve a Szerzőtől származnak, megjegyzései pedig dőlt (), ill. szögletes [] zárójelben szerepelnek.

A könyv szellemi üzenetének pontosabb visszaadása érdekében az angol szövegben és igeidézetekben előforduló „Holy Spirit”, „Spirit” és „spiritual” szavakat, mindenhol a „Szent Szellem”, „Szellem” és „szellemi” kifejezésekkel adtuk vissza.

Magyarországon kiadja a Logos Nemzetközi Kapcsolatok Alapítvány és a Derek Prince Ministries – Magyarország, 2021.

Bővebb információért kérjük, látogasson el honlapunkra!
www.derekprince.hu

TARTALOM

ELŐSZÓ	8
1. RÉSZ - TÖRTÉNELMI MEGKÖZELÍTÉS	11
1. Ahol történelem és prófécia találkoznak	12
„Mi vár ránk?”	13
Egy nép és a történelmük	18
Száműzetés és visszatérés	23
A holokauszt túlélői	25
Isten gondot visel az Ő Igéjére	27
2. Egy valóra vált álom	31
A teológia áldozatai	33
Álmok és álmodozók	34
Segítség egy nem várt forrásból	37
Írások ebben a témában	39
Keresztény-zsidó helycsere	40
Theodor Herzl és barátai	44
Palesztina, az olvasztótégely	47
Küzdelmek, konfliktusok, haladás	50
3. Egy nemzet szülési fájdalmai	53
A felosztás hatásai	54

Jeruzsálem ostrom alatt	56
Egy nap alatt született nemzet	58
Nagy-Britanniából visszatekintve	60
2. RÉSZ - PRÓFÉTIKUS BETELJESEDÉS	65
4. Isten előre meghatározott terve	66
„Azon a napon”	67
Egy második összegyűjtés	69
Zászló a nemzeteknek	72
Az összegyűjtött Izrael győzelmei	74
Isten szenvedéseken keresztül munkálkodik	77
Összegyűjtve minden helyről	81
Az ítélet utat készít a kegyelemnek	84
Jósok és hamis próféták	86
5. Az összegyűjtés folyamata	91
A második kivonulás	91
A Fazekas kezében	95
Egy Új Kor születési fájdalmai	96
Egy Új Szövetség	99
A végső cél: Isten dicsősége	103
Új szív és új szellem	106
Egy hajnali reménysugár	109

6. A nemzetek ideje	113
A vég jelei	114
A Templom lerombolása	116
A szorongásos idők	119
Jeruzsálem kormányzása	121
Mennyei nézőpontból	123
7. Kié a föld?	127
Egy örökkévaló szövetség	129
Izrael és a többi nemzet	134
Azonosulás Isten akaratával	137
8. Hogyan válaszoljunk?	140
Összegyűlt adósság	141
A felelősségünk elfogadása	145
Dicsérni	148
Mevallani	152
Imádkozni	155
Vigasztalni	161
9. A nemzetek ítélete	169
A döntés völgye	170
Juhok és kecskék (a nemzetek feletti ítélet)	176
A színtér már kész	180
A konfliktus kiterjed	183
A tetőpont	186

Függelék	189
Az Izraelben történt események kronológiája	189
Gazdasági és katonai nyomások	231
Néhány izraeli statisztika	234
Miért látogassunk Izraelbe?	237
A SZERZŐRŐL	246
DEREK PRINCE KÖNYVEI	248
DEREK PRINCE MINISTRIES IRODÁI	252
LOGOS FŐISKOLA ISMERTETŐJE	254

ELŐSZÓ

A 2. világháború befejezése óta a világpolitika figyelmének középpontja Európáról és Észak-Amerikáról a Közel-Keletre tevődött át. A mai média több figyelmet szentel a Közel-Keletnek, mint bármely más területnek a Földön. Itt azok a témák és konfliktusok találhatóak a középpontban, melyek akár egy pillanat alatt kirobbantathatják a következő világméretű összecsapást – amit talán úgy is nevezhetünk, hogy a *3. világháború*.

A két fő tényező, mely a Közel-Kelet jelentőségének drámai növekedéséhez hozzájárul: az olaj és Izrael. Mára már a világ szinte minden fejlett országa valamilyen mértékben a közel-keleti arab országokban fellelhető olaj folyamatos ellátásától függ. Így az olaj nemzetközi fegyverré vált. Ezen keresztül az arab nemzetek világszerte egyfajta befolyást gyakorolnak, melyet más módon nem tudnának elérni.

Még ennél is jelentősebb Izrael független zsidó államként való megjelenése. Születésétől kezdve mostanáig szüntelenül elleneztek és támadták, ez a kicsiny állam következetesen zavarba hozta a szakértőket és radikálisan megváltoztatta a Közel-Kelet politikai és katonai egyensúlyát. Az ottani általános helyzet bármilyen érvényes értékeléséhez először tisztában kell lenni azzal a különleges szereppel, melyet Izrael játszott és folyamatosan játszik.

Ebben a könyvben azt bocsátom az olvasó rendelkezésére, amiről úgy hiszem, hogy *kulcs Izrael szerepének értelmezéséhez* és ebből kifolyólag *kulcs a jövőben bekövetkező közel-keleti események reális előrejelzésére*.

Ezt a kulcsot olyan körülményeken keresztül helyezték a kezembe, melyek nem az én választásaim voltak: a 2. világháború alatt a brit hadseregben öt évet szolgáltam katonaként Egyiptomban, Líbiában, Szudánban és végül Palesztinában. Ezt követte további két év Palesztinában való tartózkodás civilként. Ezek alatt az évek alatt tanúja és résztvevője voltam rengeteg eseménynek, melyekből a jelenlegi közel-keleti helyzet kialakult.

Azóta is folyamatos kapcsolatban vagyok izraeli és környező országokbeli emberekkel és eseményekkel.

Derek Prince
Jeruzsálem

1. RÉSZ

TÖRTÉNELMI MEGKÖZELÍTÉS

1. fejezet

Ahol történelem és prófécia találkoznak

1946-ban egy kellemes áprilisi estén azon a földnyergen álltam, mely az északon lévő Scopus-hegyet és a délen lévő Olajfák hegyét köti össze. Előttem nyugatra a Sziklamecset arany és az Al-Aksza-mecset ezüst kupolája csillogott a holdfényben. Körülöttük és mögöttük terült el Jeruzsálem Óvárosa, fogazott falaival, tornyaival és tarka háztetőivel, úgy tűnt, a város békésen alszik, várva a muszlim müezzin hajnal előtti kiáltását a mecset felől.

Azonban tudtam, hogy ez a békés kép csalóka. A felszín alatt lévő erők már forrongtak, hogy óhatatlanul erőszakban és vérontásban a felszínre törjenek.

Mögöttem az Augusztia Viktória Szeretetotthon masszív kőépülete és négyzet alapú tornya állt. Eredetileg az Európából zarándoklók számára épült szeretetotthonnak, de a 2. világháború alatt a brit hatóságok elkobozták, hogy katonai kórháznak használják. E falak között teljesítettem szolgálatot kórházi kiségitőként, és most készen álltam arra, hogy leszereljek a hadseregből.

Életem vízválasztójánál találtam magam. Épp most vettem feleségül Lydia Christensent, egy korábban Dániában tanító tanárt, akivel Jeruzsálemben találkoztam.

Lydia egy kicsiny gyermekotthonnak volt a „mamija”, mely Jeruzsálemtől 10 mérföldnyire (kb. 15-16 km) északra, Ramallah-ban, egy arab városban volt. A házassággal „apja” lettem nyolc kislánynak Lydia otthonából, négyévestől kezdve nyolcévesig. A nyolc lányból hat volt zsidó, egy volt arab és a legfiatalabb angol volt.

Mivel Lydia és én azt terveztük, hogy az otthonunk továbbra is Ramallah-ban lesz, elintézttem, hogy Jeruzsálemben szereljenek le a hadseregből.

„Mi vár ránk?”

Ahogy ott a hegyen Jeruzsálem szépségében gyönyörködve tépelődtem, azon kaptam magam, hogy felteszem magamnak a kérdést: „Mi vár ránk?” Nemcsak Lydiára, magamra és a lányainkra gondoltam, hanem annak a területnek embereire is, az ő faji, kulturális és vallási egyedülálló keveredésükkel. Az egész terület jövője egy olvasztótégelyben volt. Különböző faji és politikai csoportok tartottak igényt mind a területre, mind a szuverenitásra, melyeket lehetetlen volt egymással összeegyeztetni.

A brit kormány egy sor „megoldást” javasolt a látszólagos zsákutcára. A megoldásokat, melyek elfogadhatóak voltak az egyik csoportnak, a többiek folyamatosan elutasították. Volt valami más forrás, ahonnan a megoldást várni lehetett? Arra jutottam, hogy hittem *igen*.

A hadseregben töltött közel hat évem alatt a Biblia elkötelezett tanulmányozója lettem. Három éven át Észak-Afrika homokbuckái között a Bibliám volt az állandó társam, vigasztalásom és az erőm kiemeríthetetlen forrása.

Egyszer egy teljes évről kórházba kerültem egy olyan bőrproblémával, mely nem reagált semmilyen, ott, abban a helyzetben elérhető, orvosi gyógymódra.

Csak akkor nyertem vissza az egészségemet, amikor elég bátor voltam ahhoz, hogy lemondjak a további gyógykezelésről és egyszerűen bízzak a Biblia fizikai gyógyulással kapcsolatos világos ígéreteiben.

Ebben és sok más esetben bizonyítottam – a saját megelégedésemre –, hogy amikor hittel cselekszünk, a Biblia tanításai még mindig pont annyira érvényesek és létfontosságúak, mint amikor először leírták őket.

Mégis amikor 1944-ben a hadsereg átirányított Palesztinába, a bibliai igazság teljesen új dimenziójával találtam magam szembe. Addig úgy olvastam az Ó-és Újszövetséget, mintha vákuumban íródott volna. Teljes szívvel öleltem magamhoz a benne rejlő szellemi igazságokat, de ezek el voltak választva mindennemű térbeli és időbeli összefüggéstől.

Most egy bizonyos földrajzi elrendezésben láttam meg a Bibliát. Rájöttem, hogy a benne rögzített események egy olyan területen történtek meg, melynek képzeletbeli tengelyének a Földközi tengert véve, nyugaton Olaszország, keleten pedig Perzsia a határa. Ezeknek az eseményeknek azonban a legnagyobb része egy sokkal kisebb, körülbelül New Jersey méretű területen történtek meg, melyet olyan különböző neveken ismerünk, mint például Kánaán földje, Izrael földje, Palesztina vagy Szentföld.

Tanulmányaimból tudtam, hogy a pátriárkák (az atyák) idejében ezt a területet Kánaánként ismerték. Miután Mózes és Józsué vezetése alatt az izraeliták elfoglalták, utána lett *Izrael földje*.

Az Újszövetség is még ezt a nevet használja (lásd Máté 2,20), annak ellenére, hogy addigra már ez a terület a Római Birodalom provinciája lett.

A *Palesztina* név jelentése: „a Filiszteusok földje”. Először a görögök használták ezt, majd a rómaiak és később más pogány uralkodók, beleértve az angolokat is. A „Szentföld” nevet körülbelül az V. század óta használják a keresztények. A Brit Mandátum 1948-as megszűnését és a későbbi arab-izraeli konfliktust követően a területet két államra osztották fel: *Izrael államára* és *Jordániára*. (Az 1993-as oslói békemegállapodást követően a területet fokozatosan izraeli és palesztin területekként újradefiniálták.)

Amikor a Bibliában leírt eseményeket ebben a földrajzi összefüggésben láttam, teljesen új módon váltak valóságossá és élénké számomra. Zakariás például az Úrnak a földre való visszajöveteléről szóló szemléletes próféciájában pontosan azt a helyet festette le, amelyen épp álltam:

„Azon a napon a lábai megállnak az Olajfák hegyén,
Kelet-Jeruzsálemben, és az Olajfák hegye keletről nyugatra
kettéválik, egy nagy völgyet formálva, a hegy egyik fele
északra mozdul, a másik fele dél felé ... Azon a napon
élő víz fog folyni Jeruzsálemből, egyik fele a keleti tengerbe,
a másik fele a nyugati tengerbe, nyáron és télen.”

Zakariás 14,4.8

Ott volt előttem és szinte el tudtam képzelni a leírt eseményeket. A kórházunk épülete – az Augustza Viktória Szeretetház – épp ott helyezkedett el, ahol valószínűleg a földrengésnek meg kell majd történnie.

A szeretetház szögletes tornyát kb. 20 évvel korábban egy földrengés repesztette meg, ami miatt többé már nem volt biztonságos megmászni a tornyot. A történelem megerősítette, hogy az a terület földmozgásnak volt kitéve.

Nyugatra, szerte a Kidron völgyében, különböző geológiai vizsgálatok földalatti víztározókra utaló jeleket fedeztek fel Jeruzsálem városa alatt. Földtanilag azoknak az eseményeknek volt a színtere, melyeket Zakariás előre megmondott.

A próféta szavai annyira pontosan illettek az elém táruló látványhoz, hogy el tudtam képzelni a földrengés miatt kiszabadult vizet, amint feltör a Templom területéről és az általa létrejött keletnyugati völgyön keresztül felém hömpölyög, nagyjából azon a területen, ahol a lábam aztán földbe gyökerezett.

Eszembe jutott Ezékiel könyvének egy idevágó része, mely hasonlóan festi le a Jeruzsálemből keleti irányba, egyenesen a Holt-tenger felé folyó vizet:

„A férfi visszavitt engem a Templom bejáratához és láttam, hogy víz jön ki a Templom küszöbe alól keleti irányba (mivel a Templom kelet felé nézett).

A víz a Templom déli oldala alól, az oltártól délre, jött lefelé. Aztán a férfi, a nyugati kapun keresztül, kihozott és körbevezetett a külső kapuhoz, amely kelet felé néz és a víz a déli oldala felől folyt.

Ahogy a férfi, mérőzsinórral a kezében, kelet felé haladt, lemért ezerkönyöknyit, ezután átvitt a vízen, mely bokáig ért. Lemért másik ezerkönyöknyit és átvitt a vízen, mely térdig ért. Lemért még ezerkönyöknyit és átvitt a vízen, mely derékig ért.

Megmért másik ezret, de most olyan folyó volt, amin nem tudtam átkelni, mivel a víz felemelkedett és elég mély volt az úszáshoz – egy folyó, amin senki nem tudna átkelni... Azt mondta nekem: „Ez a víz a keleti terület felé folyik és lemegy az Arabah sivatagig, ahol belép a tengerbe. Amikor a tengerbe ürül, a víz ott frissé válik. Az élőlények rajai élni fognak mindenhol, ahova csak folyik a folyó. Lesznek nagyszámban halak, mert ez a víz folyik oda és a sós vizet frissé (édessé) teszi; így ahova a folyó folyik minden élni fog...”

Mindenfajta gyümölcsfa fog nőni a folyó mindkét oldalán. A levelek nem hervadnak el, és gyümölcsök sem pusztulnak el. Minden hónapban teremnek, mert a szentélyből való víz folyik hozzájuk. A gyümölcsök eledelül szolgálnak majd és levelek gyógyításra lesznek...”

Ezékiel 47,1-5. 8-9.12

Még mindig ezzel a képpel a fejemben megfordultam és elsétáltam néhány száz métert a hegy keleti lejtőjéhez. A távolban, beékelődve a hegyek redőibe, mint egy ékszer, a Holt-tenger csillogott a holdfényben. A tó magas vegytartalma különleges fényt kölcsönzött a víznek.

Az előtérben a júdeai hegyek csupasz, csontos gerincei ereszkedtek alá arra a területre, melyet Ezékiel „Arabah”-nak nevezett. Ennek a területnek az átváltozáshoz kétségkívül szüksége van arra a csodára, melyet Ezékiel látomása szerint az élő vizek tesznek!

Mikor ott, az Olajfák hegyén laktam, megtanultam, hogy az *Arabah* a Jordán völgyére használt héber név, mivel attól a helytől, ahol a Jordán folyó belép a Holt-tengerbe, déli irányba, az Akaba-öbölgyig nyúlik, nyugaton a Templom-hegytől, keleten a Holt-tengerig és az Arabah-ig.

Zakariás és Ezékiel leírásának minden egyes részlete pontos és eleven volt. Tökéletesen illeszkedtek az egész terephez, de ebből a földrajzi összefüggésből kiszakítva értelmetlenek lennének.

Felismertem, hogy ugyanez az elv alkalmazható számtalan más – akár történelmi, akár prófétikus - bibliai szakaszra is.

Egy nép és a történelmük

Később, még aznap éjjel, ahogy az ágyban feküdtem, az elmém még mindig tele volt az elmúlt két év benyomásaival. Egyszerre ismertem meg a Biblia földjét és azt a népet, akiknek történelme a Biblia központi témája. Felismertem, hogy földrajz és történelem valójában összefonódik.

Földrajzilag a Biblia Izrael földjén játszódik; történelmileg a témája Izrael népe. Elcsodálkoztam, hogy akármikor olvastam a Bibliát, átsiklottam efelett az annyira egyszerű és nyilvánvaló tény felett. Miután erre rádöbentem, az egész Bibliának ez egy új világosságot és összetartó erőt adott.

Felismertem, hogy a Biblia első tizenegy fejezete bevezetésként szolgál. A háttérrel mutatja meg és meghatározza a követendő színteret. A bevezető rész után a Biblia alapvetően Ábrahámnak és annak a nemzetnek a története, mely tőle származik Izsákon és Jákobon – vagyis Izraelen – keresztül.

Felfedeztem, hogy különbséget kell tenni az olyan szavak között, mint „*Izrael*”, „*izraelita*” és „*zsidó*” és „*zsidóság*”.

Nyelvészetileg a zsidóság közvetlenül a „Júda” szóból¹, Izrael 12 törzsének egyikéből származik. A babiloni fogság időszakától azonban minden izraelitát, aki visszatért Izrael földjére, *zsidónak* hívtak, függetlenül a törzsi háttérüktől. Ennek használata egészen az Újszövetségig folytatódott. Pál például Benjámin törzséből való volt, mégis zsidónak nevezte magát (lásd Apostolok Cselekedetei 21,39).

A mai használatban ezt a négy szót nem lehet teljesen egymással helyettesíteni. Az „*Izrael*” és „*izraelita*” szavak elsősorban a nemzeti eredetre és háttérre helyezik a hangsúlyt. A „*zsidóság*” és „*zsidó*” szavak inkább a vallást, kultúrát és a későbbi történelemet jelentik.

Izrael államának 1948-ban történt megszületése óta az „*izraeli*” szó is megjelenik, mely az államban élő bármilyen lakost jelenti, akár zsidó, arab vagy drúz leszármazott.

Izrael történelmének egyedi vonása a Bibliában lejegyzettek szerint, hogy egy részét az események megtörténte után, mint egyszerű történelmet jegyezték le, míg a maradék részt még az események megtörténte előtt próféciaként írták le. A Biblia történelmi és prófétikus részei együttesen alkotják Izrael népének teljes történelmét. Bár ennek a történelemnek nagy része csak körvonalakban van megadva, más részek eleven és részletes leírásokat tartalmaznak. A prófétikus írások érdekfeszítőbbek, mivel sok esetben évszázadokkal a leírt események előtt keletkeztek.

Mégis a pontosság és eleveenség egy olyan mértékét egyesítik, melyet egy szemtanú sem tudna felülmúlni.

¹ A magyar zsidó szó nem a Júda szóból származik, mint a többi nyelvben, hanem egy orosz szitokszóból (zsid vagy zsidockij), melynek jelentése: fark. (A ford. megj.)

Megítélésem, mely szerint a Biblia lényegében Izrael történelme, magába foglalva a múltat és a jövőt, ez összességében nem volt meglepő számomra, amíg csak az Ószövetségre alkalmaztam.

Azonban anglikánként a keresztény hagyományok évszázados tudatlan látásmódjától eljutottam az Újszövetségig. Nehéz volt a tényeket objektíven megítélnem.

Logikusnak tűnt magának Jézusnak a kilétével kezdeni. Kétségtelen, hogy Ő az egyetlen rendkívül fontos személy az Újszövetségben. Igazából az Újszövetség soha nem íródott volna meg Nélküle. Szintén minden kétségen felüli, hogy a földi léte alatt, Jézus minden lehetséges tekintetben *zsidó volt*.

Az Újszövetség ugyanakkor azt is világossá teszi, hogy Jézus zsidóként való azonosítása nem szűnt meg földi létének befejezésével.

A Jelenések könyve 5,5-ben – mely több mint ötven évvel a halála és feltámadása után íródott – a mennyben lévő Jézust még mindig „*Júda törzsének oroszlánja, Dávid gyökere*”-ként festi le. Ez nem valamiféle átmeneti jellegére utal az Ő csupán 33 évig tartó földi jelenlétének. Ez az Ő *identitása* a halála és feltámadása után is az egész örökkévalóságban. Ő mindörökké „*Júda törzsének oroszlánja, Dávid gyökere*.” Mindörökké Dávid családjával, Júda törzsével, Izrael népével fog azonosulni². Ő örök izraelita.

Ezután a figyelmemet a négy evangélium karakterére és tartalmára irányítottam. Ezek alkotják a keresztény hit összes alaptanításának történelmi alapját (ahogy például az Egyház nagy hitvallásaiban megfogalmazzák).

² A téma további tanulmányozásához ajánljuk a Szerző egy korábbi könyvét, melynek címe: *Három üzenet Izraelnek. (A Kiadó megj.)*

Ismétlem, a bibliai tények önmagukért beszélnek. József, Mária és a gyermek Jézus Egyiptomban tett rövid látogatását kivéve valamennyi evangélium minden eseménye Izrael földjének határain belül zajlott.

Továbbá az evangéliumban ábrázolt emberek jóval több, mint 90%-a izraelita. Csak egy olyan maroknyi nem-zsidó képez kivételt, mint a keleti bölcsek, a szamáriai asszony Jákob kútjánál, valamint néhány római tisztségviselő és katona. Lényegében az evangéliumok az Izrael földjén élő izraelitákról való feljegyzések.

Ezután az Újszövetség szerzőségén gondolkodtam. A kirajzoló kép semmiben sem különbözött az előzőektől. A 27 könyv mindegyikének szerzője izraelita volt. Egyedül Lukács kapcsán, aki után az evangélium a nevét kapta és egyben az Apostolok Cselekedeteinek is a szerzője, merülhet fel kérdés, mivel köztudottan pogány származású volt. Azonban miután betért a judaizmusba, szintén Izraellel azonosítható.

Természetesen az is igaz, hogy Pünkösd napja után az Evangélium üzenete gyorsan elterjedt szerte az egész civilizált világban. Pogányok tömegei ismerték meg a Názáreti Jézust, mint Megváltójukat és kerültek be az Egyházba.

Amikor feltettem a kérdést, hogy az Újszövetségben kik voltak az Evangélium elterjesztésének és a gyülekezetek megalapításának a legfőbb emberi tényezői, fel kellett ismernem, hogy kivétel nélkül zsidók voltak. Mind a tizenkét apostol zsidó volt. Pál, aki a nemzetek legnagyobb apostola lett, szintén zsidó volt. Pál legtöbb munkatársa, mint például Barnabás és Silás, szintén zsidók voltak. Még Timóteust is – zsidó anyja révén – hivatalosan zsidónak ismerték el és ezért kellett körülmetélni (lásd Apostolok Cselekedetei 16,1-3).

Próbáltam keresni egy pogány háttérű hívőt, aki az Újszövetségben jelentősebb szerepet játszott. Először semmilyen név nem jutott eszembe. Végül úgy döntöttem, hogy Titusz lehetne a legesélyesebb. Megbízható munkatársa volt Pálnak és legalább egy levél íródott neki az Újszövetségben. Mégse állíthatja senki, hogy Titusz volt az egyik legfontosabb figurája az Újszövetségnek.

Már csak az Újszövetség prófétai részének áttekintése volt hátra. Vajon ezek hangsúlya valamiképp különbözött-e a történelmi részekétől? Milyen képet festettek le a jövőről? Amennyire én láttam, Izrael különleges szerepének hangsúlya semmilyen vonatkozásban nem csökkent.

A Zsidókhoz írt levél szerzője azt mondja nekünk, hogy minden igaz hívőnek a végső célja, „az alapokkal bíró város, amelynek tervezője és építője Isten” (Zsidókhoz írt levél 11,10). A Jelenések könyve 21. fejezetében ezt a várost írja le nekünk. A kapuin Izrael 12 törzsének neve szerepel. A város alapjain Jézus 12 apostolának neve szerepel. Az új Jeruzsálemben felírt minden egyes név izraelita.

Összefoglalva az alábbiakat állíthatjuk:

- Az Ószövetség mind a 39 könyvét zsidó szerzők írták.
- Jézus zsidónak született, zsidóként halt meg és zsidóként fog visszatérni.
- Az evangéliumok minden eseménye (kivéve az Egyiptomba való menekülést) Izraelben történt.
- Az evangéliumokban szereplő embereknek több mint 90%-a zsidó.
- Az Újszövetség mind a 27 könyvének szerzője zsidó (Talán Lukács lehetne kivételnek tekinthető, de ő be-tért a judaizmusba).

- A gyülekezetek legfőbb alapítói és az evangélium terjesztői zsidók voltak.
- Mind a 12 apostol zsidó volt.
- A Jelenések könyvében szereplő jövőbeli városban fel van írva Izrael 12 törzsének a neve.
- A város alapjai hordozzák Jézus 12 apostolának nevét.

Ahogy korábban utaltam rá, egy antiszemita előítéllettel rendelkező személy bizonyára soha nem érezné jól magát ott!

Újszövetségi tanulmányomat az Ószövetségivel ötvözve világos és egyszerű következtetésre jutottam: a Bibliát lényegében izraeliták írták részben történelmi, részben prófétikus formában.

Száműzetés és visszatérés

Akkor miért tűnt idegennek – valójában szinte elképzelhetetlennek – a zsidó népet az Újszövetséggel társítani? Ahogy ezen a kérdésen gondolkodtam, azt láttam, hogy az első század vége felé egy nagyon jelentős törés történt a történelem folyamatában. Ráadásul a történelemnek az a változata, amit én Nagy-Britanniában tanultam, szinte a legnagyobb csendben figyelmen kívül hagyta ezt.

Ennek a törésnek két vonatkozása volt: az egyik, hogy Izrael népét elszakították a földjétől, a másik, hogy szinte ezzel egyidőben elválasztották őket az Evangélium terjesztésében és az Egyház felépítésében lévő szerepüktől.

Ez a dupla törés határozta meg a szerepüket a rákövetkező tizenennyolc évszázad történelmében. A száműzöttek nemzete lettek.

Fizikailag számúzve lettek az egyetlen földről, ahol ők a nemzet fogalmát valaha ismerték. Szellemileg pont abból a vallásból lettek számúzve, melynek ők maguk voltak az alapítói.

Az elmúlt két évben tanúja voltam e két törésből az első – Izrael népe és földjük közötti – gyógyulásának. Vajon jelezte a történelem logikája, hogy ez egy nyitánya lesz a második törés – Izrael népe és a keresztény Egyház közötti – gyógyulásának?

Tudtam, hogy sok ember elképzelhetetlennek fogja tartani ezt a felvetést és visszautasítja. Egy évszázaddal korábban ugyanennyi ember utasította volna el – mint elképzelhetlent –, azt a felvetést, hogy Izrael népe valaha is vissza fog kerülni a földjére. Azon a földön éltem és azok között az emberek között, akiknek az egész történelme tele volt olyan eseményekkel, melyek a legtöbb ember számára elképzelhetetlenek lettek volna és elutasították volna.

Miközben kerestem a módját, hogy kifejezzem azoknak az eseményeknek a jelentőségét, melyeknek tanúja voltam, magam elé képzeltem egy öreg álló órát. Elképzeltem, ahogy évek óta ott áll egy régiségbolt sarkában. A mutatók soha nem mozognak, semmilyen hangot nem ad. Mindenki azt feltételezné, hogy a szerkezete elromlott. Aztán egy napon, minden emberi kéz érintése nélkül az óra elkezdene újra járni és a mutatók mozogni. Az óra többé már nem csak a múlt egy érdekes emléke lenne. Ismét mutatná az időt.

Izrael volt az Úr prófétikus órája. Az Úr ismét működésbe hozta az órát azzal, hogy a népet visszahelyezte a földjére. A csend hosszú évszázadai után az óra ismét mutatta az időt. Ha jól tolmácsolom a mutatók üzenetét, a történelem azon korszakának a közelgő záróját jelzik, mely körülbelül tizenkilenc évszázadig tartott.

A holokauszt túlélői

Megismerkedésem Izrael népével egybeesett a hosszú és gyakran tragikus történelmük egyik letragikusabb és legkritikusabb időszakával. A holokauszt kimondhatatlan borzalma épp csak kezdte kifejteni teljes hatását a világ zsidó közösségeire, de sehol sem olyan hatalmas mértékben, mint Izrael földjén.

A brit hadsereg és haditengerészet által kényszerített blokád ellenére kis létszámú zsidó túlélőnek sikerült különböző módon eljutni Európából Palesztinába. Szinte akaratom ellenére olyan szenvedésekről és kegyetlenségekről hallgattam beszámolókat, melyekről soha nem hittem volna, hogy lehetségesek. Időről időre tanúja voltam olyan családtagok újraegyesítésének, akiket Európában elválasztottak egymástól, de valahogy túléltek és elmenekültek, hogy Izraelben találkozzanak újra.

Izrael földrajzának ismerete már egy új irányt adott a Biblia tanulmányozásomnak. Most, hogy első kézből ismertem Izrael történelmének ezt az nézőpontját, ez még forradalmibb hatással volt rám. Számptalan szövegrészt kezdtem felfedezni szinte mindegyik ószövetségi prófétánál, melyek előre megmondták, hogy a jelen korszak vége előtt lennie kell a zsidó emberek egy nagy egybegyűjtésének a világ minden tájáról Izrael földjére. Az ilyen prófécíák nem csak az Ószövetségre korlátozódtak. Az Újszövetségben, Jézus tanításaiban is felfedeztem olyan kapcsolódó részeket, melyek azt jelezték, hogy a jelen korszakot lezáró dráma Izrael földjén fog megtörténni.

Eddig homályosnak, szinte utópisztikus képeknek tekintetem az olyan részeket, melyek valahogy egy jobb korszak eljövételének reményét sugallják. Most azonban láttam, hogy ezek pontos, tényleges előrejelzések voltak, melyek a szemem előtt teljesedtek be.

Ezen próféciák némelyikében úgy voltak külön kiemelve bizonyos hangsúlyos jellemzők, mintha az író maga is szemtanú lett volna. Sok példát találtam erre Jeremiás próféta könyvében. Az egyik rész különösen élénkké vált számomra:

„Térj vissza, hitetlen nép” ezt mondja az Úr,
„mert én vagyok férjed. Én foglak kiválasztani – egyet egy városból és kettőt egy nemzetségből – és elviszlek Sionba...
Azokban a napokban Júda háza csatlakozni fog
Izrael házához és együtt eljönnek az északi földről
arra a földre, amelyet Én adtam a ti atyáitoknak örökségül.”
Jeremiás 3,14.18

Ez a rész az izraeliták visszatérését hangsúlyozza „egy északi földről” *arra a földre*, melyet Isten adott az atyáiknak. Vitathatatlan, hogy az utóbbi Izrael földje. Az „egy északi föld” jelentheti Oroszországot, Lengyelországot, Németországot, más kelet-európai országokat és a Balkánt. 1946-ban pontosan ezek a területek voltak azok, ahonnan a zsidó menekültek nagy része útra kelt Izrael felé.

Ami különösen lenyűgözött engem, az a részletes leírás – „egyet egy városból és kettőt egy nemzetségből” – volt. Ez pontosan arra utalt, amit sokszor hallottam a körülöttem lévő zsidó emberektől. Egy túlélő története sokszor így hangzott: „Én vagyok az egyetlen a berlini családkból, aki túlélte. De találkoztam egy másik családtaggal – a nagybátyámmal Hannoverből –, aki szintén túlélte.”

A történetekben a város neve különböző lehet, Németország helyett lehet Lengyelország vagy Ausztria. Nagybácsi helyett lehet egy férjezett nővér, unokatestvér vagy unokaöcs.

Jeremiás próféciájának lényeges vonása azonban ugyanaz marad: „egyet egy városból és kettőt egy nemzetségből.”

Biztos voltam benne, hogy a legtöbb esetben ezeknek a zsidó embereknek fogalmuk sem volt arról, hogy saját prófétáik egyikének szavait idézték, aki – 2500 évvel korábban – pontosan megmondta előre azokat az eseményeket, melyeket ők átéltek.

Isten gondot visel az Ő Igéjére

Kezdtem új megvilágításban látni a történelmet – nem úgy, mint az előre nem látható, akár politikai, katonai vagy gazdasági erők véletlen kölcsönhatását, hanem mint az *isteni célok* megvalósulását, melyeket Isten előre megmutatott az Ő prófétikus Igéjén keresztül. Sehol sem látszik ez az elv tisztábban, mint Jeremiás prófétai szolgálataira való elhívásában, ahogy ezt ő maga felidézi:

„Az ÚRnak a szava jött hozzám, mondván,
„Mielőtt anyád méhében megformáltalak,
már ismertelek, mielőtt megszülettél, elválasztottalak:
felkentelek a nemzetek prófétájává.”

„Ó Felséges ÚR,” mondtam, „Nem tudom,
hogyan kell beszélni, én csak egy gyerek vagyok.”
De az ÚR azt mondta nekem: „Ne mondd, hogy 'csak egy
gyerek vagyok.' El kell menned mindenkihez, akikhez
küldelek és mondanod, amit parancsolok neked.
Ne félj tőlük, mert én veled vagyok és megmentelek.”
– ezt mondja az ÚR.”

„Aztán az ÚR kinyújtotta a karját és megérintette a szájam és azt mondta. 'Most az Én ígémet adtam a te szádba. Lásd, ma kinevezlek téged nemzetek és királyságok fölé, hogy irts és kitépj, rombolj és megbuktass, építs és plántálj.'”

Jeremiás 1,4-10

Figyelemre méltó paradoxon rejlik ebben az idézetben. Egyrészről Jeremiás Isten szolgájaként egy hatalmas tekintély ígérését kapja, „nemzetek és királyságok fölé, hogy irtson és kitépjen, romboljon és megbuktasson, építsen és plántáljon”.

Másrészről Jeremiás „csak egy gyerek”-nek tekintette magát. Továbbá későbbi pályafutása során nagyon kevés külső bizonyítéka volt annak a tekintélynek, amit Isten ígért neki. Saját népének nagy része folyamatosan elutasította, gyakran féltreagyarázták és rosszul bántak vele, egy időre börtönbe zárták, hagyták majdnem meghalni egy kútaknában.

Akkor mégis miben rejlett Jeremiás tekintélye és hogyan tudta gyakorolni? Arra a következtetésre jutottam, hogy a válasz abban a cselekedetben található, ahogy Isten Jeremiást a prófétai hivatalba állította: „Aztán az Úr kinyújtotta a karját és megérintette a számat és azt mondta. 'Most az Én ígémet adtam a te szádba.'”

A tekintély nem Jeremiásban, mint személyben volt, hanem Isten azon szavaiban, melyeket Jeremiás *szájába* helyezett.

Ezek a szavak, ahogy kimondta őket, meghatározták minden nemzet és királyság sorsát azzal kapcsolatban, amit prófétált. Uralkodók és népek elutasíthatták Jeremiást, mint személyt, de nem hagyhatták figyelmen kívül a prófétikus szavakat, amelyeket velük kapcsolatban mondott.

Amikor Jeremiás meghalt, a kimondott prófétikus szavak tovább éltek, azoknak a népeknek folyamatosan alakítva a sorsát.

Bár a későbbi nemzedékek vagy elfelejtették, vagy figyelmen kívül hagyták Jeremiás szavait, de Isten egyiket sem. Ő megmondta Jeremiásnak, hogy „Gondom van arra, hogy lássam az én Igém beteljesülését” (12. vers).

Isten szavai Jeremiáson keresztül elsősorban saját népére, Izraelre összpontosítottak, de sokkal szélesebb körre is kiterjedtek. Jeremiás – mintegy „nemzetek prófétája” – Izraelen kívül sok más ország sorsát is előre megmondta, beleértve mindazokat a nemzeteket, melyek a mai Közel-Kelet területét alkotják.

Továbbá Isten nemcsak arról biztosította Jeremiást, hogy gondja lesz arra, hogy az ő beszéde beteljesüljön. Arra is ígéretet tett, hogy Jeremiás szavai addig maradnak fenn, míg el nem jön a végső beteljesülésük ideje.

„Ezt mondja az ÚR, Izrael Istene: 'Írd meg egy könyvbe mindazokat a szavakat, melyeket mondtam neked. Eljönnek a napok,' ezt mondja az ÚR, 'amikor visszahozom az én népem, Izraelt és Júdát a fogságból és visszahelyezem őket a földre, melyet adtam az atyáiknak, hogy birtokolják azt' mondja az ÚR.”

Jeremiás 30,2-3

Világos, hogy Isten évszázadokon keresztül arra az időre tekintett előre, amikor ismét összegyűjti Izraelt arra a földre, melyet számukra kijelölt. Előre látta, hogy *akkor, abban az időben* az Ő népe teljesen meg fogja érteni mindazt, amit Jeremiás szavain keresztül előre megmondott nekik.

Istenfélelemmel és izgatottan ismertem fel, hogy abban a kiváltságban volt részem, hogy szemtanúja lehettem azoknak az eseményeknek, melyeket Jeremiás előre megmondott.

Most itt volt tehát a válasz a kérdésre, amit korábban azon a bizonyos estén feltettem magamnak: Mi vár ránk?

Isten Igéje, melyet sok évszázaddal korábban az Ő prófétáin keresztül mondott, *még mindig formálta* a folyamatban lévő sorsoakat, nemcsak Izraelét, de a környező többi nemzetét is.

Az Ő Igéje biztosítja az *egyetlen megbízható kulcsot* a Közel-Keleten éppen kialakulóban lévő helyzet megértéséhez.

Mielőtt elaludtam, végül arra a következtetésre jutottam, hogy még nem vagyok kész arra, hogy ezt *a kulcsot* a jelenre és a jövőre alkalmazzam. Először is szükségem volt a múlt tisztább megértésére, mert ezzel jobban tudnám értelmezni a világtörténelem azon új tényezőit, melyek a Közel-Keleten *most* végbemenő radikális változásokat kiváltották.